

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **EUC, s.r.o.**, IČO: 26730413
sídlem Evropská 859/115, Vokovice, Praha 6
zastoupené advokátem Mgr. Radkem Buršíkem
sídlem Hvězdova 1734/2c, Praha 4

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. 42836/18/7500-30470-050620

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný podle § 44a zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů v rozhodném znění (dále jen „**zákon o rozpočtových pravidlech**“) zamítl žádost žalobkyně o prominutí odvodů za porušení rozpočtové kázně a příslušných penále, které byly stanoveny následujícími platebními výměry Specializovaného finančního úřadu (dále jen „**správce daně**“):

- platební výměr ze dne 7. 7. 2015 č. j. 153005/15/4000-31472-109439 stanovící odvod ve výši 430 200 Kč,
 - platební výměr ze dne 7. 7. 2015 č. j. 153007/15/4000-31472-109439 stanovící odvod ve výši 2 437 800 Kč,
 - platební výměr ze dne 14. 8. 2015, č. j. 183695/15/4000-31472-109439 stanovící penále ve výši 221 984 Kč,
 - platební výměr ze dne 14. 8. 2015, č. j. 183697/15/4000-31472-109439 stanovící penále ve výši 1 257 905 Kč (dále společně jen „platební výměry“).
2. Dle žalovaného nebyly v daném případě shledány důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by bylo možné odvody a penále stanovené platebními výměry prominout.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal skutkový stav věci a následně se vyjádřil k žádosti žalobkyně o prominutí odvodů a penále.
4. Žalovaný uvedl, že žalobkyně obdržela v roce 2013 dotaci na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu (dále též „MPO“ nebo „poskytovatel dotace“) o poskytnutí dotace ze dne 13. 2. 2012, č. j. 1628-11/3.1EED03-101/12/08200, v rámci Operačního programu Podnikání a inovace, na projekt „Úspora energie-poliklinika Jih“ (dále jen „rozhodnutí o dotaci“). Žalobkyně ale nezachovala majetek „Polikliniku Jih“, na jehož rekonstrukci a modernizaci jí byla poskytnuta dotace ve výši 2 868 000 Kč, ve svém vlastnictví a to nejméně 5 let ode dne ukončení projektu, tj. do 27. 12. 2017. Dne 1. 1. 2014 ho totiž převedla z důvodu rozdělení odštěpením na nástupnickou společnost. Žalobkyně tím měla porušit ustanovení hlavy II. čl. I bodu 4 Podmínek poskytnutí dotace v rámci prioritní osy 3. Efektivní energie, oblasti podpory 3. 1 Úspory energie a obnovitelné zdroje energie, programu EKO-ENERGIE (dále je „Podmínky“). Tím dle žalovaného došlo k porušení rozpočtové kázně. Z důvodu porušení rozpočtové kázně vznikla žalobkyni ze zákona povinnost uhradit odvod za porušení rozpočtové kázně, a to i bez povinnosti poskytovatele vyzvat jí k vrácení poskytnuté dotace. Žalovaný dodal, že žalobkyně dotaci ve výši 2 868 000 Kč v průběhu daňové kontroly vrátila.
5. K vlastnímu zdůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že v případě žalobkyně nebyly shledány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobkyně sice požádala dne 13. 9. 2013 poskytovatele dotace o souhlas s přechodem práv a povinností plynoucích z rozhodnutí o dotaci na nově vznikající společnost EUC Real Estate a.s., avšak MPO požadovanou změnu nepovolilo. O tom byla žalobkyně dne 27. 11. 2013 informována. Přes toto stanovisko k uskutečnění přeměny dne 1. 1. 2014 došlo. Dle žalovaného tím žalobkyně vědomě porušila Podmínky a tím i § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobkyně dne 14. 3. 2014 odstoupila od projektu a přestala plnit povinnosti vyplývající z rozhodnutí o dotaci. Dle žalovaného tak nebylo možné akceptovat návrh, aby v rámci prominutí odvodu byl aplikován čl. IV odst. 1 pokynu GFŘ-D-17. Dle žalovaného nedošlo k žádnému z výjimečných případů uvedenému v tomto ustanovení. K porušení rozpočtové kázně došlo prvotně v důsledku pochybení žalobkyně, která se rozhodla předmětnou nemovitost převést na jinou osobu, i když jí bylo prokazatelně známo, že poskytovatel její žádosti nevyhověl.

6. Dle žalovaného nebylo možné v rámci řízení o prominutí odvodu aplikovat ani čl. V. odst. 8 pokynu GFŘ-D-17, jelikož dne 14. 3. 2014 došlo k odstoupení od projektu a nadále již nebyly plněny podmínky dle rozhodnutí o dotaci. Tím, že žalobkyně od projektu odstoupila, byla povinna vrátit vyplacenou dotaci i z tohoto důvodu a nikoliv jen z důvodu nedodržení povinnosti vlastnit předmětný majetek po stanovenou dobu. Čl. V. odst. 8 pokynu GFŘ-D-17 se dle žalovaného nevztahuje na situace, kdy bylo od projektu odstoupeno. Důsledkem tohoto rozhodnutí je povinnost žalobkyně vrátit veškeré poskytnuté prostředky dle hlavy I. čl. V. bodu 3 Podmínek a

její pozn. 1. Nezaslání výzvy k vrácení peněžních prostředků nemá dle žalovaného žádný význam vztahující se k povinnosti žalobkyně uhradit odvod za porušení rozpočtové kázně.

7. K tvrzení žalobkyně, dle něž nelze v řízení o prominutí odvodu zcela odhlédnout od znění pokynu č. GFŘ-D-27 a zásady proporcionality, žalovaný uvedl, že v hlavě II. čl. III bodu 1 Podmínek je stanoveno, že porušení rozpočtové kázně spočívající v nesplnění čl. I body 1-4 bude postiženo odvodem ve výši celkové částky dosud vyplacené dotace za každý jednotlivý případ. Poskytovatel dotace tedy rozlišuje porušení uvedených podmínek od porušení ostatních podmínek, u nichž je odvod stanoven dle hlavy II. čl. III bodu 2 a 4 Podmínek.
8. Žalovaný rovněž nerozporoval tvrzení žalobkyně, že dotační prostředky byly plně vyžity na stanovený účel, žádná část nebyla odňata svému účelovému určení a nebyla spotřebována k jinému účelu. Žalovaný ale dodal, že žalobkyně nedodržela povinnost vlastnit předmětný majetek po stanovenou dobu a od projektu odstoupila. Dle žalovaného není rozhodné, že konečným vlastníkem všech společností ve skupině je stejná osoba. Dotace byla poskytnuta za stanovených podmínek právě žalobkyni.

III. Žaloba

9. Žalobkyně v podané žalobě nejprve zrekapitulovala skutkový stav věci a dosavadní průběh správního řízení. Uvedla, že podniká v oblasti poskytování zdravotní péče prostřednictvím svých dceřiných společností, jako je např. EUC Klinika České Budějovice s.r.o. (dále jen „**Poliklinika Jih**“), kterým mimo jiné poskytovala nájem nebytových prostor. V rámci rozdělení odštěpením s účinností od 1. 1. 2014 se ze jmění žalobkyně odštěpila část zahrnující soubor všech nemovitostí včetně nemovitého majetku žalobkyně využívaného rovněž pro činnost Polikliniky Jih a přešla na nově vzniklou společnost EUC Real Estate a.s.
10. Rozhodnutím o dotaci byla žalobkyni přiznána dotace na výměnu oken Polikliniky Jih s cílem úspory energie v celkové výši 2 868 000 Kč, z čehož bylo 15 % ze státního rozpočtu (430 200 Kč) a zbylých 85 % (2 437 800 Kč) ze strukturálních fondů. V Podmínkách o dotaci bylo stanoveno, že „*příjemce dotace je povinen být vlastníkem nebo nájemcem nemovitostí (budov, staveb a pozemků), kde bude projekt realizován, a to po dobu nejméně 5 let ode dne ukončení projektu*“ [hlava II. Zvláštní podmínky čl. I bod (4)]. Podáním ze dne 13. 9. 2013 žalobkyně oznámila poskytovateli dotace zahájení příprav přeměny rozdělením odštěpením s rozhodným dnem 1. 1. 2014 a požádala o souhlas s přechodem práv a povinností z veřejných podpor Polikliniky Jih dle § 14a zákona o rozpočtových pravidlech. Dne 27. 11. 2013 vydalo MPO stanovisko, v němž uvedlo, že v případě projektu týkajícího se Polikliniky Jih, u kterého již bylo vydáno rozhodnutí o poskytnutí dotace, není možné provést přeměnu žalobkyně. Důvodem byla skutečnost, že v plánované přeměně prvotní

příjemce dotace nezanikal. Žalobkyně dále uvedla, že na základě neformálního doporučení MPO požádala dne 2. 12. 2013 Ministerstvo financí ČR, jakožto dozorující orgán, o vyslovení právního názoru na možnost změny příjemce dotačního titulu v plánované přeměně, kdy prvotní příjemce dotace nezaniká. Ministerstvo financí dne 31. 12. 2013 (den před rozhodným dnem rozdělení), zaslalo žalobkyni vyjádření, že v dané věci není oprávněno udělovat souhlas se změnou příjemce dotace, resp. souhlas s přechodem práv a povinností z rozhodnutí o dotaci. Za Ministerstvo financí pak ještě odpověděl náměstek ministra financí dopisem ze dne 28. 1. 2014, č. j. MF-9382/2014/55/11, a vyslovil právní názor, že převod práv a povinností z rozhodnutí o dotaci v rámci přeměny je možný, pouze pokud příjemce dotace zanikne.

11. Žalobkyně tak byla příjemcem dotace, ale předmětné nemovitosti již nevlastnila. Po zamítavém stanovisku MPO očekávala výzvu k vrácení dotačních prostředků, a když žádnou neobdržela, rozhodla se odstoupit od rozhodnutí o dotaci podle hlavy I. Obecná část čl. V. Podmínek. Žalobkyně dne 11. 3. 2014 vyvěsila na nástěnku projektu informaci o odstoupení od projektu. Poskytovatel dne 13. 3. 2014 vyvěsil na nástěnku dotace odpověď, ve které žalobkyni upozornil, že

pro odstoupení od projektu je nutné odstoupit „*přímo v systému eAccount, poskytovatel dotace Vás následně písemně vyzve k vrácení proplacené dotace*“. Žalobkyně zadala odstoupení do systému eAccount dne 14. 3. 2014. Výzvu k vrácení dotačních prostředků však poskytovatel dotace nezaslal ani poté. Dne 5. 12. 2014 obdržela žalobkyně formou informace od systému eAccount na Nástěnce projektu Výzvu k podání monitorovací zprávy, na kterou odpověděla tak, že vzhledem k odstoupení od projektu je zpracování monitorovací zprávy bezpředmětné.

12. Na základě podnětu MPO zahájil správce daně dne 24. 3. 2015 u žalobkyně daňovou kontrolu. Dne 1. 6. 2015 žalobkyně finanční prostředky ve výši poskytnuté dotace vrátila. Po provedení kontroly vydal správce daně platební výměry. Proti platebním výměrům na penále ze dne 14. 8. 2015 se žalobkyně odvolala. Odvolací finanční ředitelství odvolání zamítlo, a to rozhodnutím ze dne 15. 3. 2016 č. j. 11429/16/5000-10470-711844, a ze dne 15. 3. 2016 č. j. 11430/16/5000-10470-711844. Žalobkyně následně dne 10. 5. 2016 podala žádost o prominutí odvodů za porušení rozpočtové kázně a souvisejících penále.
13. Žalobkyně formulovala dvě stěžejní žalobní námitky. V první řadě namítala, že je napadené rozhodnutí **nepřezkoumatelné** pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost z důvodu vnitřní rozpornosti. Dále žalobkyně namítla **nezákonnost** napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného posouzení právní otázky existence důvodů hodných zvláštního zřetele podle ustanovení § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech a pokynu č. GFR-D-17 a překročení mezí správního uvážení při rozhodování o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně a penále z důvodu porušení principu legitimního očekávání a principu rovnosti.
14. Žalobkyně ovšem nejprve odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33, zabývajícím se zásadou proporcionality. Uvedla, že podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona rozpočtových pravidlech činí odvod v případech, na které se nevztahuje písm. a) a b) částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom ustálila na závěru, že toto ustanovení nelze vykládat tak, že se jedná o výši odvodu rovnající se výši poskytnuté dotace,

ale je nutné zohlednit konkrétní okolnosti porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu proporcionality mezi závažností porušení a výší předepsaného odvodu.

15. Žalobkyně v žalobě rovněž uvedla, že si je vědoma, že na prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně a souvisejícího penále není právní nárok a že se jedná o rozhodnutí ve sféře správního uvážení. Nicméně i takové rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu stran toho, zda správní orgán při rozhodování na základě správního uvážení nepřekročil jeho zákonem stanovené meze či správní uvážení nezneužil. I při volném správním uvážení je správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Žalobkyně uvedla, že v předmětném případě bylo legitimní očekávání, že její žádosti o prominutí odvodu a penále bude vyhověno, založeno zejména pokynem č. GFŘ-D-17.
16. K vlastním žalobním námitkám pak žalobkyně nejprve uvedla, že napadené rozhodnutí je **nepřezkoumatelné** pro nedostatek důvodů. Rozhodování o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně a penále v sobě zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“, u něhož je správní orgán povinen vyložit jeho obsah a rozsah, a správního uvážení, které musí být řádně odůvodněno s ohledem na konkrétní okolnosti žadatele. Žalobkyně je toho názoru, že zdůvodnění úvah žalovaného ohledně nemožnosti aplikace čl. V. bodu 8 pokynu č. GFŘ-D-17 odstoupením žalobkyně od projektu je nepřezkoumatelné. Uvedla, že dle rozhodnutí správce daně o vyměření odvodů a shodně tak i dle rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání proti vyměření penále za prodlení s odvodem, došlo k porušení rozpočtové kázně ke dni 1. 1. 2014 v důsledku změny vlastnictví dotačního předmětu, tj. k rozhodnému dni rozdělení odštěpením se vznikem nové společnosti. Důvodem uložení odvodu ani penále nebyl následný formální krok odstoupení, který žalobkyně učinila z důvodu nečinnosti poskytovatele dotace, jenž nerozhodl o jejím vrácení. Ani z dotčeného ustanovení pokynu č. GFŘ-D-17 nelze dovodit, že by tento formální krok měl aplikaci tohoto ustanovení vyloučit. Dle žalobkyně neměl žalovaný při rozhodování o žádosti o prominutí posuzovat, zda skutečnosti uváděné daňovým subjektem mohou či nemohou ospravedlnit porušení rozpočtové kázně. To už bylo pravomocně stanoveno v rámci vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný se měl dle názoru žalobkyně zabývat pouze existencí důvodů hodných zvláštního zřetele, které sám v pokynu č. GFŘ-D-17.
17. Žalobkyně také namítala, že se žalovaný nevypořádal s okolnostmi, za nichž došlo k porušení rozpočtové kázně, namítanou právní nejistotou ohledně výkladu ustanovení připouštějících možnost převodu práv a povinností z dotace v průběhu rozdělení odštěpením, ani časovými aspekty žádosti o souhlas s přechodem práv a povinností z dotace a rozhodnutí MPO ve vztahu k rozhodnému datu přeměny. Všechny tyto okolnosti, včetně součinnosti žalobkyně se všemi dotčenými správními orgány, měly být dle názoru žalobkyně řádně posouzeny optikou naplnění pojmu důvody hodné zvláštního zřetele a vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Žalobkyně rovněž namítala **nezákonnost** napadeného rozhodnutí. Uvedla, že v případě přeměn, kdy poskytovatel neudělil souhlas s přechodem práv a povinností z dotace, je poskytovatel podle § 14b zákona o rozpočtových pravidlech povinen rozhodnout o povinnosti příjemce vrátit vyplacenou dotaci nebo její část v závislosti na době, po kterou byly plněny podmínky jejího poskytnutí nebo na tom, do jaké míry je ohrožen její účel a stanovit k tomu lhůtu – nejpozději však do dne podání návrhu na zápis přeměny. Dle

žalobkyně tak povinnost vrátit dotaci neplyne přímo ze zákona, ale je založena až rozhodnutím poskytovatele dotace, přičemž ten rozhoduje o výši, v jaké se dotace vrací.

19. Žalobkyně je přesvědčena, že poskytovatele dotace požádala o souhlas s přechodem práv a povinností na nástupnickou společnost včas. Pokud poskytovatel dotace tento souhlas neudělil, měl rozhodnutím uložit žalobkyni povinnost vrátit dotaci nebo její část a stanovit k tomu lhůtu. Pokud tak neučinil, jednoznačně se dopustil pochybení. Nelze klást k její tíži, že v důsledku tohoto pochybení jí nebyla včas uložena povinnost vrátit dotaci nebo její část, resp. nebyla stanovena lhůta pro vrácení dotace tak, aby nejpozději uplynula v den podání návrhu na zápis přeměny do obchodního rejstříku. Žalobkyně je přesvědčena, že k porušení rozpočtové kázně pro nedodržení podmínky vlastnictví předmětu dotace došlo výlučně v důsledku uvedeného pochybení poskytovatele dotace, které se v souladu s čl. IV bodu 1 písm. a) pokynu č. GFŘ-D-17 kvalifikuje jako výjimečný případ, kdy se promíjí odvod i penále v plné výši. Jelikož nebyla žalobkyně nadále vlastníkem dotačního předmětu a nemohla dále plnit podmínky dotace, rozhodla se učinit formální krok odstoupení.
20. Dle žalobkyně měl žalovaný dále postupovat podle čl. V. bodu 8. pokynu č. GFŘ-D-17, a to i kdyby nedošlo k pochybení ze strany poskytovatele dotace. Podle tohoto ustanovení se v případě porušení povinnosti vlastnictví/nájmu předmětu dotace promíjí odvod kromě částky ve výši 5 % z částky odvodu a penále se promíjí v plné výši. Podmínky stanovené v bodě 8 lze dle žalobkyně shrnout následovně: a) došlo k porušení podmínky vlastnictví předmětu dotace, b) toto porušení neovlivňuje splnění následných podmínek, c) toto porušení neovlivňuje splnění účelu poskytnutých prostředků, d) nejedná se o případ nedodržení povinnosti zachování stálosti operací dle čl. 57 Nařízení Rady (ES) č. 1083/2006.
21. Žalobkyně je přesvědčena, že všechny podmínky byly v jejím případě splněny. Projekt Úspora energie – poliklinika Jih byl zdárně dokončen. Předmětná budova sice v rámci přeměny nezůstala ve vlastnictví žalobkyně, tj. přešla na nově vzniklou společnost EUC Real Estate a.s., ale z pohledu konečného vlastníka společností ve skupině EUC se nic nezměnilo, konečným vlastníkem všech společností ve skupině EUC i nadále zůstává společnost Tuffieh Funds SICAV plc. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že nerozporuje, že dotační prostředky byly plně využity na stanovený účel, žádná část dotace nebyla odňata svému účelovému určení a nebyla spotřebována k účelu jinému. Ohledně výkladu poslední podmínky žalobkyně odkázala na dokument s názvem Odborný podklad k tématu „Udržitelnost/Stálost operací“, vztahující se k článku 57 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006. Podle žalobkyně se ve smyslu tohoto podkladu v jejím případě nejedná o nedodržení povinnosti zachování stálosti operací. Jediným důvodem realizované přeměny byla změna resp. úprava vnitřních poměrů společníků/akcionářů a současně snaha o poskytování co možná nejlepších služeb svým pacientům a zaměření činnosti žalobkyně pouze na zdravotnický segment.
22. Dle žalobkyně proto žalovaný pochybil, když její žádosti o prominutí odvodů a penále nevyhověl a toto své rozhodnutí náležitě nezduvodnil. Dopustil se tak porušení principu rovnosti a nedůvodné diskriminace žalobkyně oproti jiným daňovým subjektům, které rovněž porušily podmínku vlastnictví předmětu dotace a kterým byly odvod a penále prominuty. Podle žalobkyně bylo relevantní i to, že v době přípravy rozdělení odštěpením nebyla otázka možnosti převodu práv a povinností v tomto typu přeměny jednoznačně vyřešena. Žalobkyně se důvodně domnívala, že takový převod možný je, resp. byla v dobré víře, a jakmile příslušné orgány její žádost zamítly, dotační prostředky vrátila ještě před vydáním platebních výměrů.

23. Žalobkyně dodala, že jelikož byla změna již schváleného a oznámeného projektu přeměny, tak aby se reálně stihlo zabránit přechodu dotčené nemovitosti na nástupnickou společnost, ekonomicky nevýhodná, rozhodla se od plnění podmínek dotace odstoupit. Žalobkyně očekávala postup MPO dle § 14b zákona o rozpočtových pravidlech, tedy že rozhodne o povinnosti příjemce vrátit vyplacenou dotaci ve lhůtě uvedené v rozhodnutí. Závěry žalovaného, že kvůli odstoupení žalobkyně od projektu nelze aplikovat čl. V. bod 8 pokynu č. GFŘ-D-17, nejsou dle žalobkyně ničím podloženy. Uvedený postup by vedl ke zhoršení situace žalobkyně oproti daňovým subjektům, které rovněž porušily podmínku vlastnictví předmětu dotace z důvodu přeměny, ale pasivně vyčkávaly, až jim poskytovatel uloží vrátit dotační prostředky, nebo příslušný správce daně vyměří odvod.
24. Žalobkyně považovala za klíčové, že od počátku postupovala v plné součinnosti se všemi dotčenými orgány, snažila se respektovat jejich pokyny, všechny dotčené orgány o svém záměru ihned informovala, nebylo jejím zájmem se nikterak obohatit, zatajit správním orgánům podstatné skutečnosti týkající se přidělené dotace, a že pozdější úhradě odvodu došlo pouze z důvodu, že ve smyslu článku V odst. 3 Podmínek, resp. s § 14b zákona o rozpočtových pravidlech vyčkávala na pokyn/rozhodnutí o povinnosti přidělenou dotaci/její část vrátit.
25. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě s argumentací žalobkyně neztotožnil. Uvedl, že argumentace žalobkyně k namítané nepřezkoumatelnosti se vztahuje pouze k důvodu uvedenému v čl. V. odst. 8 pokynu GFŘ-D-17 (vlastnictví předmětu dotace). Dle žalovaného napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné odůvodnění, z něhož je zřejmé, jakými úvahami dospěl k závěru o zamítnutí žádosti o prominutí. Podle čl. V. odst. 8 pokynu GFŘ-D-17 je podmínkou prominutí 5% z částky odvodu a prominutí penále, aby porušení povinnosti vlastnictví/nájmu neovlivnilo splnění následných podmínek a účelu poskytnutých prostředků. Žalovaný je toho názoru, že jasně uvedl, že prostředky byly použity pro stanovený účel, ale vzhledem k následnému odstoupení žalobkyně od projektu nepovažoval za splněnou podmínku následných podmínek. Žalovaný proto neshledal existenci důvodu hodného zvláštního zřetele vymezeného v čl. V. bodu 8 pokynu GFŘ-D-17.
27. Dle žalovaného rovněž neobstojí přesvědčení žalobkyně, že k porušení rozpočtové kázně pro nedodržení podmínky vlastnictví předmětu dotace došlo výlučně v důsledku pochybení poskytovatele dotace. Naopak dle jeho názoru došlo k porušení podmínky vlastnictví a tím porušení rozpočtové kázně výlučně v důsledku realizace přeměny žalobkyně bez ohledu na nesouhlasné stanovisko poskytovatele dotace, nikoliv v důsledku nestanovení lhůty k vrácení dotace poskytovatelem. Žalovaný proto neshledal, že by nezaslání výzvy k vrácení dotace ze strany poskytovatele představovalo důvod hodný zvláštního zřetele.
28. Žalovaný měl dále za to, že neobstojí ani tvrzení žalobkyně, že svou zúčtovací a vypořádací povinnost nesplnila včas z omluvitelného důvodu. S ohledem na zásadu neznalost zákona neomlouvá, muselo být žalobkyni vzhledem ke znění §14b zákona o rozpočtových pravidlech zřejmé, že v případě nesouhlasu poskytovatele dotace s přechodem práv a povinností z rozhodnutí o dotaci lhůta pro vrácení vyplacené dotace může být poskytovatelem určena nejpozději do dne podání návrhu na zápis přeměny do obchodního

rejstříku. Žalobkyně navíc nedodržela lhůtu stanovenou v § 14a zákona o rozpočtových pravidlech k podání žádosti o souhlas s přechodem práv a povinností. Projekt rozdělení byl v obchodním rejstříku zveřejněn dne 25. 10. 2015, přičemž žádost byla podána dne 13. 9. 2015, tedy ve lhůtě kratší než 60 dnů přede dnem zveřejnění přeměny.

29. Žalovaný dále uvedl, že zásada proporcionality se vztahuje k řízení o vyměření odvodu, nikoliv řízení o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně a penále, jehož účelem je posouzení toliko důvodů hodných zvláštního zřetele. Smyslem řízení není posouzení správnosti a zákonnosti pravomocných rozhodnutí o vyměření odvodu. Kromě toho dle žalovaného představuje odstoupení žalobkyně od projektu skutečnost, pro kterou nelze aplikovat čl. V. bod 8 pokynu GFŘ-D-17. Odstoupení od projektu nelze dle žalovaného považovat pouze za formální krok bez jakýchkoliv právních následků. Žalobkyně sama v oznámení o odstoupení prohlásila, že si je vědoma právních důsledků takového kroku a povinnosti vrátit vyplacenou dotaci nebo její část.
30. Tvrzení o dobré víře, které žalobkyně uvádí až v žalobě, dle žalovaného nemá oporu ve správním spise, jelikož žalobkyně pokračovala v projektu přeměny i přes nesouhlasné stanovisko poskytovatele dotace.
31. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný navrhnul, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobkyně a doplnění žaloby

32. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou, v níž uvedla, že se argumentace žalovaného míjí s obsahem čl. V. odst. 8 pokynu GFŘ-D-17. Dle rozhodnutí správce daně o vyměření odvodů i rozhodnutí odvolacího orgánu proti vyměření penále došlo k porušení rozpočtové kázně ke dni 1. 1. 2014 v důsledku změny vlastnictví dotčeného předmětu. Důvodem uložení odvodu a penále nebyl následný formální krok odstoupení. Ani z pokynu GFŘ-D-17 nelze dle žalobkyně dovodit, že by tento formální krok měl aplikaci tohoto ustanovení vyloučit.
33. Dle žalobkyně se navíc vyjádření žalovaného snaží obsahově posunout odůvodnění napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný netvrdil, že důvodem odepření prominutí odvodů a penále je nesplnění následných podmínek. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno pouze tím, že žalobkyně odstoupila od projektu. Žalovaný kromě toho ve vyjádření nijak nekonkretizuje, o jaké následné podmínky se mělo jednat. Žalobkyně také nenacházela racionální argument, proč by příjemce dotace, který poruší podmínku vlastnictví a dále pasivně vyčkává na výzvu poskytovatele k vrácení dotace, měl být v lepší pozici než jiný příjemce, který od dotace odstoupí.
34. V doplnění žaloby ze dne 19. 2. 2020 žalobkyně upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 293/2018 - 28, který se týkal výkladu § 14f odst. 1 až 3 zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobkyně uvedla, že dle Nejvyššího správního soudu, pokud poskytovatel dotace selže a nesplní svou povinnost vydat výzvu k nápravě nebo vrácení dotace, musí toto pochybení napravit správce daně. Pokud není příjemci dotace umožněno napravit pochybení, nebo dobrovolně dotaci vrátit, nelze vyměření penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně považovat za zákonné. Žalobkyně dodala, že MPO výzvu k vrácení dotace nevydalo a stejně tak ani správce daně. Žalobkyně následně částku dotace vrátila prostřednictvím správce daně asi dva

měsíce po zahájení daňové kontroly, a to ještě před vydáním platebních výměrů. Vzhledem k absenci výzvy ale bylo žalobkyni znemožněno aktivovat fikci neporušení rozpočtové kázně, v důsledku čehož jí vznikla újma ve formě penále. Pokud by správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a vydaly výzvu dle 14f zákona o rozpočtových pravidlech, tímto okamžikem by nastoupila fikce, že se žalobkyně nedopustila porušení rozpočtové kázně a stanovení jakéhokoli penále by bylo bezpředmětné. Dle žalobkyně jí proto vznikla újma ve výši penále. Skutečnost, že poskytovatel pochybil a nevydal výzvu, byla namítána v žádosti o prominutí. Žalovaný přesto uvedené pochybení neposoudil jako důvod k vyhovění její žádosti o prominutí. Dle žalobkyně je nutné tuto skutečnost zohlednit jako důvod hodný zvláštního zřetele a penále v plné výši prominout. Žalobkyně dodala, že § 14f zákona o rozpočtových pravidlech, který byl zakotven novelou s účinností od 20. 2. 2015 je procesní normou, a proto je třeba uplatnit obecné pravidlo nepravé retroaktivity.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

35. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud u napadeného rozhodnutí neshledal.
36. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (souhlas žalobkyně i žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován), přičemž soud neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise.
37. Na základě prokázaného skutkového stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
38. Podle § 14a odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech „*[j]estliže příjemce dotace nebo návratné finanční výpomoci, který má právní formu obchodní společnosti nebo družstva, se chce zúčastnit fúze, rozdělení nebo převodu jmění na společníka jako zanikající obchodní společnost nebo zanikající družstvo, a má zájem, aby na právního nástupce přешly práva a povinnosti z rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci (dále jen „žadatel“), je povinen nejpozději 60 dnů přede dnem zveřejnění projektu fúze, rozdělení nebo převodu jmění na společníka požádat o souhlas s přechodem práv a povinností z rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci toho, kdo mu dotaci nebo návratnou finanční výpomoc poskytl.*“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem)
39. Podle § 14b odst. zákona o rozpočtových pravidlech „*[j]estliže poskytovatel s přechodem práv a povinností z rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci nesouhlasí, žádost o souhlas podle § 14a odst. 1 zamítne a rozhodne o povinnosti příjemce vrátit vyplacenou dotaci nebo návratnou finanční výpomoc nebo její část v závislosti na době, po kterou byly plněny podmínky jejího poskytnutí, nebo na tom, do jaké míry je ohrožen její účel, a to ve lhůtě určené v rozhodnutí, nejpozději však do dne podání návrhu na zápis fúze, rozdělení nebo převodu jmění na společníka do obchodního rejstříku nebo do zahraničního obchodního rejstříku. Nejsou-li prostředky podle věty první vráceny v určené lhůtě, je příjemce povinen vrátit tyto prostředky spolu s úrokem ve výši, která odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou*

pro poslední den kalendářního měsíce předcházejícího kalendářnímu měsíci, ve kterém došlo k vrácení dotace poskytovateli, zvýšené o 10 procentních bodů; úrok se počítá ode dne následujícího po uplynutí lhůty.“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem)

40. Podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech ve znění účinném do 19. 2. 2015 se „pro účely tohoto zákona rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.“
41. Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech ve znění účinném do 19. 2. 2015 „[p]orušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.“
42. Podle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech ve znění účinném do 19. 2. 2015 „[z]a prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu **za každý den prodlení**, nejvýše však do výše tohoto odvodu. **Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně**, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b). Příjemce penále je stejný jako příjemce odvodu s výjimkou případů, kdy příjemcem odvodu je Národní fond. V těchto případech je příjemcem penále státní rozpočet [§ 6 odst. 1 písm. n)]. Penále, které v jednotlivých případech nepřesáhne 500 Kč, se nevyměří.“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem)
43. Podle § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech „Generální finanční ředitelství může z důvodů hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti prominout odvod za porušení rozpočtové kázně nebo penále za prodlení s ním, s výjimkou odvodu neoprávněně použitých nebo zadržených peněžních prostředků podle § 44 odst. 2 písm. a) a b).“
44. Podle čl. IV pokynu č- GFŘ-D-17 „[d]ůvody hodnými zvláštního zřetele ve smyslu čl. I bod 1 tohoto pokynu se rozumí:
 1. Výjimečné případy. Výjimečným případem se rozumí situace, kdy k porušení rozpočtové kázně došlo
 - a) v důsledku prokázané chyby poskytovatele,
 - b) v důsledku prokázané nesoučinnosti poskytovatele,
 - c) živelné katastrofy,
 - d) státem změnéné či zapříčinéné situace, nebo
 je-li žadatelem fyzická osoba, rozumí se výjimečným případem též ohrožení jeho výživy nebo na jeho výživu odkázaných osob.
 V těchto případech se promíjí odvod i penále uložené podle rozpočtových pravidel v plné výši. Pokud v případě podle písm. a) tohoto bodu mělo porušení rozpočtové kázně vliv na dosažení

účelu poskytnutí prostředků, promíjí se odvod kromě částky ve výši 5% z poskytnuté částky, přičemž penále se promíjí v plné výši.

2. Ostatní důvody hodné zvláštního zřetele uvedené v čl. V tohoto pokynu.“

45. Podle čl. V. bodu 8 pokynu č. GFR-D-17 je mezi ostatní důvody hodné zvláštního zřetele řazeno porušení povinnosti vlastnictví/nájmu, pokud toto porušení neovlivňuje splnění následných podmínek a účelu poskytnutých prostředků, s výjimkou případů, kdy se jedná o nedodržení povinnosti zachování stálosti operací dle čl. 57 Nařízení Rady (ES) č. 1083/2006. Sazba odvodu je v tomto případě stanovena na 5 % z částky odvodu a penále na 0.
46. Soud se v první řadě vyjádří k argumentaci žalobkyně týkající se zásady proporcionality. Z podané žaloby nevyplývá, že by žalobkyně argumentaci uplatnila jako žalobní námitku, přesto je vhodné upozornit, že otázka proporcionality výše odvodu není v projednávané věci relevantní. V řízení

o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně není předmětem řízení otázka výše odvodů, ale pouze to, zda existují důvody hodné zvláštního zřetele pro jejich prominutí. Žalobkyně sice správně uvedla, že je při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně obecně třeba zvažovat okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu proporcionality mezi závažností tohoto porušení a výší za ně předepsaného odvodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2 As 106/2014 - 46), k tomu je ale potřebné dodat, že stanovením výše odvodu se žalovaný v řízení o prominutí odvodu již nezabývá. V Podmínkách rozhodnutí o dotaci bylo navíc jasné stanoveno, že odvod za porušení podmínky vlastnictví činí celkovou částku dosud vyplacené dotace (hlava II. čl. III odst. 1 Podmínek). Žalovaný měl proto povinnost zabývat se pouze tím, zda v případě žalobkyně existuje důvod hodný zvláštního zřetele pro prominutí odvodů a penále stanovených platebními výměry, čímž je také vymezen předmět soudního přezkumu.

47. Dále se již soud věnoval jednotlivým žalobním námitkám, z nich pak nejdříve namítané **nepřezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí. Správní soudy v minulosti nescetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede žádné konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné

náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Popsané nároky přitom platí i v případě, kdy správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, neboť i v takovém případě musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že ze stanovených mezí a hledisek správního uvážení nevybočil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004, č. 739/2006 Sb. NSS).

48. Má-li soud aplikovat tato východiska na napadené rozhodnutí, uvádí, že z jeho odůvodnění jsou zřejmé základní úvahy, kterými se žalovaný řídil při rozhodování o tom, jaké skutečnosti, na něž žalobkyně poukazovala ve své žádosti, nelze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, a z jakého důvodu je žalovaný tímto způsobem vyhodnotil. Žalovaný jasně uvedl, že nedošlo k žádnému z výjimečných případů uvedených v čl. IV odst. 1 pokynu č. GFŘ-D-17. Uvedl, že k porušení rozpočtové kázně došlo zejména v důsledku jednání žalobkyně, která převedla předmětnou nemovitost na jinou společnost, přestože poskytovatel její žádosti o souhlas

s přechodem práv a povinností z rozhodnutí o dotaci nevyhověl; podle něj na tento závěr nemá žádný vliv ani absence výzvy ze strany poskytovatele dotace, neboť žalobkyně byla povinna provést odvod za porušení rozpočtové kázně ze zákona. Z uvedeného je tak zřejmý náhled žalovaného na rozhodné okolnosti případu, jakož i na důvody uváděné žalobkyní v její žádosti. Co se týče aplikace čl. V. bodu 8 pokynu č. GFŘ-D-17, žalovaný zřetelně předestřel svůj názor, podle něhož nelze toto ustanovení pokynu na případ žalobkyně aplikovat, neboť ta od projektu odstoupila a jeho podmínky proto nemohly být nadále plněny. Dle žalovaného se uvedené ustanovení nevztahuje na situaci, kdy bylo od projektu odstoupeno. Z jeho argumentace je přitom zřejmé, že odstoupení od projektu (dobrovolné a s plným vědomím následků) nevztahoval k porušení rozpočtové kázně, za nějž byl stanoven příslušný odvod, ale k posouzení podmínek pro prominutí odvodu podle předmětného bodu pokynu.

49. Soudu je z odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto zřejmé, že dle žalovaného neexistovaly v posuzovaném případě důvody hodné zvláštního zřetele, které jsou stanoveny v pokynu č. GFŘ-D-17. Soud proto neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stejně tak soud neshledal, že by bylo rozhodnutí žalovaného nesrozumitelné a vnitřně rozporné.
50. Následně proto soud mohl přistoupit k posouzení žalobních námitek týkajících se vlastní **zákonnosti** napadeného rozhodnutí. Soud zde v první řadě poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2018, č. j. 9 Af 15/2016 - 37, podle něhož „*řízení, v němž žalovaný posuzuje žádosti daňových subjektů o prominutí odvodu či penále za porušení rozpočtové kázně, se co do svého předmětu zásadním způsobem liší od řízení, v němž správce daně posuzuje, zda ze strany daňového subjektu došlo k porušení rozpočtové kázně. Otázka, zda*

daňový subjekt porušil rozpočtovou kázeň, je pravomocně vyřešena příslušným platebním výměrem stanovícím odvod či penále za porušení rozpočtové kázně, popř. na něj navazujícím rozhodnutím odvolacího orgánu, a žalovaný se jí při rozhodování o prominutí odvodu či penále již zabývat nemusí. Jediné, co je povinen posoudit, je existence důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu pokynu D-17, pro které je možné odvod či penále zcela nebo zčásti prominout.“ K povaze rozhodnutí o prominutí odvodu a penále a uvážení správního orgánu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 65/2018 - 42, uvedl, že „[s]myslem rozhodnutí o prominutí penále není nahrazovat úvahu, která náleží již do fáze samotného vyměření odvodu, resp. penále. Institut prominutí penále proto není možné vnímat jako další opravný prostředek proti vyměřenému penále. Jedná se o rozhodnutí mimořádné povahy vydávané ve sféře volného uvážení (...) To samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli a nejsou mu stanoveny žádné meze. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání, který ač nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován, je tradičně považován za součást českého právního řádu; je ostatně odvoditelný také ze základních zásad správního řízení (srov. např. § 2 odst. 3 správního řádu). V posuzovaném případě se legitimní očekávání žadatelů bude odvíjet právě od metodického pokynu D-17, který je výrazem správní praxe. V judikatuře NSS je notorietou, že prostor pro správní uvážení si správní orgán v mezích tohoto prostoru daných zákonem může strukturovat svou vlastní správní praxí, již je, vytvoří-li se, zásadně vázán; změnit ji může pouze pro futuro, z rozumných a současně ústavně konformních důvodů a ve vztahu ke všem případům, na něž jeho kompetence při uplatnění správního uvážení dopadá.“ (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 4 Afs 110/2020 - 51). Zdejšímu soudu proto náleží posuzovat pouze to, zda žalovaný nepostupoval libovolně a nepřekročil meze svého správního uvážení.

51. Skutečnosti, které jsou považovány za naplnění neurčitého právního pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“, jenž je zákonnou podmínkou pro prominutí odvodu, jsou pro účely jednotné rozhodovací praxe vymezeny v pokynu č. GFŘ-D-17. V již zmíněném rozsudku č. j. 9 Af 15/2016 - 37, Městský soud v Praze k pokynu č. GFŘ-D-17 uvedl, že „[z]veřejněním uvedeného pokynu žalovaný tento svůj náhled zpřístupnil všem daňovým subjektům, které nyní mohou legitimně očekávat, že jejich případnou žádost o prominutí odvodu či penále za porušení rozpočtové kázně bude žalovaný posuzovat v souladu s jednotlivými ustanoveními pokynu D-17. Pokud by tak žalovaný nečinil a u „vybraných“ daňových subjektů by uplatnil jiná kritéria než ta, která jsou uvedena v pokynu D-17, popř. jim promínil vyměřený odvod v jiné výši, než tento pokyn připouští, jednal by v rozporu se základní zásadou správního řízení zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu, která mu ukládá dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Při hodnocení okolností konkrétního případu je tedy žalovaný povinen vycházet z pokynu D-17 a respektovat jeho jednotlivá ustanovení. Pokud takto jedná, nelze mu vytýkat, že postupuje formalisticky.“
52. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval v prvé řadě tím, zda existovaly důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu čl. IV bodu 1 písm. a) pokynu č. GFŘ-D-17; žalobkyně totiž ve své žádosti o prominutí odvodů a penále uváděla, že k porušení rozpočtové kázně došlo vinou poskytovatele dotace.
53. Soud ze správního spisu ověřil, přičemž žalobkyně to nijak nepopírá, že k přeměně žalobkyně došlo ke dni 1. 1. 2014 a že v jejím důsledku nemovitosti, na něž se dotace vztahovala, přešly na nástupnickou společnost EUC Real Estate a.s. Žalobkyně byla povinna požádat poskytovatele dotace o souhlas s přechodem práv a povinností z rozhodnutí o dotaci na nástupnickou společnost podle § 14a zákona o rozpočtových

pravidlech, což učinila, ovšem až dne 13. 9. 2013. Dne 27. 11. 2013 pak poskytovatel dotace žalobkyni souhlas neudělil. I přes zamítavé stanovisko však žalobkyně přeměnu k 1. 1. 2014 provedla a Polikliniku Jih převedla na nástupnickou společnost. Tím, že žalobkyně nezískala souhlas s přechodem práv a povinností týkající se dotace na nástupnickou společnost a přeměnu přesto provedla, porušila podmínku stanovenou v hlavě II. čl. 1 bodu 4 Podmínek rozhodnutí o dotaci, tedy povinnost být vlastníkem nebo nájemcem nemovitostí (budov, staveb a pozemků), kde bude projekt realizován, a to po dobu nejméně 5 let ode dne ukončení projektu.

54. Žalobkyně namítala, že k této skutečnosti došlo v důsledku pochybení poskytovatele dotace, který poté, co neudělil souhlas s přechodem práv a povinností z rozhodnutí o dotaci, nevydal rozhodnutí dle § 14b zákona o rozpočtových pravidlech o povinnosti žalobkyně vrátit vyplacenou dotaci. Dle žalobkyně jí tak nelze klást k tíži, že nebyla dotace vrácena do dne podání návrhu na zápis přeměny do obchodního rejstříku, v důsledku čehož porušila podmínku vlastnictví předmětu dotace.
55. Žalobkyni je třeba dát za pravdu potud, že poskytovatel dotace měl podle § 14b zákona o rozpočtových pravidlech rozhodnout o vrácení dotace, aby mohly být finanční prostředky vráceny nejpozději do dne podání návrhu na zápis přeměny do obchodního rejstříku. Žalobkyně si ovšem musela být vědoma toho, že bez souhlasu poskytovatele dotace s přechodem práv a povinností z rozhodnutí o dotaci dojde v případě přeměny společnosti k porušení hlavy II. čl. I. bod 4 Podmínek, tedy podmínky vlastnictví, přesto přeměnu bez dalšího uskutečnila; z tohoto úhlu pohledu nelze o jakési právní nejistotě žalobkyně hovořit. Hlava II. čl. III bod 1 Podmínek kromě toho stanoví, že porušení rozpočtové kázně spočívající v nesplnění podmínky vlastnictví bude stiženo odvodem ve výši celkové částky dosud vyplacené dotace. Žalobkyně byla obeznámena s obsahem jednotlivých ustanovení Podmínek, tedy věděla o své povinnosti vrátit celkovou částku dotace.
56. Nelze také odhlížet od průběhu celého procesu vyřizování její žádosti o souhlas s přeměnou. Žalobkyně především nepodala žádost o souhlas s přechodem práv a povinností z rozhodnutí o dotaci v zákonem stanovené lhůtě nejpozději 60 dnů přede dnem zveřejnění projektu přeměny v obchodním rejstříku. Žalobkyně požádala o souhlas dne 13. 9. 2013, přičemž projekt přeměny byl zveřejněn v obchodním rejstříku dne 25. 10. 2013. Z důvodu pozdního podání žádosti o souhlas s přechodem práv a povinností tak žalobkyně podle soudu dostala sebe i poskytovatele dotace do určité časové tísně vzhledem k očekávanému dni přeměny, a to i s ohledem na skutečnost, že vrácení prostředků dotace lze podle § 14b zákona o rozpočtových pravidlech uložit nejpozději do podání návrhu na zápis přeměny do obchodního rejstříku (pokud žalobkyně nedodržela lhůtu k podání žádosti, podílela se tak svým jednáním na případném pochybení poskytovatele dotace). Jestliže ještě následně, byť po jí tvrzené neformální diskusi s poskytovatelem dotace, žádala v krátké době před provedením zamýšlené přeměny o stanovisko

Ministerstvo financí (projevila tak snahu projekt i přes plánovanou přeměnu za každou cenu zachovat), musela si být vědoma toho, že rozhodnutí o vrácení prostředků dotace před touto přeměnou bude v takovém případě problematické.

57. V tomto ohledu lze tak podle soudu shrnout, že k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech došlo primárně z důvodu pochybení

žalobkyně, která provedla přeměnu, přestože jí nebyl souhlas s přechodem práv a povinností z rozhodnutí o dotaci udělen a bylo zřejmé, že se tím může dopustit porušení rozpočtové kázně. I kdyby přitom soud připustil, že se poskytovatel dotace na porušení rozpočtové kázně spočívajícího v porušení podmínky vlastnictví případně podílel (včasným nerozhodnutím o vrácení dotace či její části), nutno říci, že k tomuto porušení nedošlo pouze z důvodu pochybení na straně poskytovatele dotace, resp. že toto pochybení bylo dáno i okolnostmi případu vyplývajících z přístupu a postupu žalobkyně. To podle soudu ve výsledku dopadá i na postup Ministerstva financí jakožto dozorového orgánu, které žalobkyni své stanovisko doručilo až dne 31. 12. 2013, tj. den před účinností přeměny. Samotný nesouhlas poskytovatele dotace již totiž žalobkyně měla od 27. 11. 2013 k dispozici, Ministerstvo financí nadto nebylo orgánem, který by byl oprávněný souhlas udělit. Soud je tedy toho názoru, že ve věci nemohlo dojít k naplnění důvodu podle čl. IV. bodu 1 písm. a) pokynu č. GFR-D-17, tj. že k porušení rozpočtové kázně došlo prokázaným pochybením poskytovatele dotace.

58. Dále je podle soudu nutné ještě zdůraznit, že přestože se napadené rozhodnutí týká otázky prominutí odvodů za porušení rozpočtové kázně spočívající v nedodržení podmínky vlastnictví, nelze přehlížet fakt, že žalobkyně od projektu v březnu 2014 odstoupila. V daném případě proto dotační projekt neproběhl zcela standardně až do svého úplného závěru (tedy, že by prostředky dotace byly nejen využity na stanovený účel, ale projekt byl řádně vyúčtován a případně následně i monitorován či kontrolován), neboť žalobkyně se prostředků dotace sama s plným vědomím následků výslovně vzdala. Předmětné prostředky tak měla, bez ohledu na to, zda již byly použity na stanovený účel, vrátit (částka měla být podle hlavy I. čl. V. odst. 3 pozn. 1 Podmínek vrácena na účet příslušného finančního úřadu). Bylo by proto zcela nelogické a protismyslné ji následně na podkladě § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech promíjet odvody za porušení rozpočtové kázně (případně jejich část), pokud již byla dotace z důvodu odstoupení vrácena (jak vyplývá z rekapitulace případu, žalobkyně odvody za porušení rozpočtové kázně dobrovolně uhradila v průběhu daňové kontroly) a žalobkyně již nemá na částku dotace právní nárok.
59. V tomto směru soudu nezbyvá než konstatovat, že základní problém nastal v době před odstoupením žalobkyně od projektu, kdy se ani přes vzájemnou komunikaci mezi ní a poskytovatelem dotace (potažmo Ministerstvem financí) nepodařilo problematiku změny vlastnictví vyřešit a kdy se tedy žalobkyně porušením podmínky vlastnictví dopustila porušení rozpočtové kázně (nutno podotknout, že zcela ze své vůle, kdy i přes nesouhlas MPO pokračovala v uskutečnění přeměny). Následně se však žalobkyně sama, dobrovolně a s plným vědomím následků, vč. povinnosti vrátit částku dotace, rozhodla od projektu odstoupit; zjevně ve snaze minimalizovat jí hrozící penále. Jakkoli lze mít pro jistou složitost její situace pochopení, odstoupením od projektu žalobkyně projevila svou jednoznačnou vůli vzdát se prostředků dotace. Žádostí o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně, potažmo projednávanou žalobou se tak nyní vlastně snaží zpozditě navrátit celý případ zpět před okamžik, kdy od dotace odstoupila. To ovšem není podle soudu dost dobře možné. Pokud přitom žalobkyně namítala, že je tímto znevýhodněna oproti těm, kteří pasivně vyčkávali na další postup poskytovatele či správce daně, zcela pomíjí, že žalobkyně neučinila pouhý úkon k vrácení prostředků dotace či iniciaci výzvy ze strany poskytovatele dotace, ale s konečnou platností od projektu odstoupila.

60. Nad rámec uvedeného pak soud ještě dodává, že pro posouzení věci není rozhodné, zda měl být souhlas s přeměnou příjemce dotace udělen či nikoliv. Pokud se žalobkyně domnívala, že jí měl

být souhlas s přechodem práv a povinností na nástupnickou společnost, aniž by sama zanikla, udělen, měla se bránit proti platebním výměrům, kterými byly vyměřeny odvody za porušení rozpočtové kázně, odvoláním a případně správní žalobou. Žalobkyně tak ale neučinila. Odvolání podala pouze proti platebním výměrům, které stanovovaly penále za prodlení.

61. Vzhledem k tomu soud, stejně jako žalovaný, neshledal, že by v daném případě existovaly důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí odvodu podle platebního výměru ze dne 7. 7. 2015, č. j. 153005/15/4000-31472-109439, stanovícího odvod ve výši 430 200 Kč a platebního výměru ze dne 7. 7. 2015, č. j. 153007/15/4000-31472-109439, stanovící odvod ve výši 2 437 800 Kč ve smyslu čl. IV bodu 1 písm. a) pokynu č. GFŘ-D-17, které se žalobkyně dovolávala. Nelze zapomínat, že prominutí odvodů je dobrodiním žalovaného, které lze uplatnit pouze výjimečně, přičemž soud neshledal, že by se závěry žalovaného ve vztahu k výše řešené problematice jakkoli excesivně vymykaly okolnostem případu, resp. že by byly v rozporu s pokynem č. GFŘ-D-17.
62. Výše uvedené pak podle soudu dopadá i na otázku prominutí penále stanoveného v platebních výměrech ze dne 14. 8. 2015, č. j. 183695/15/4000-31472-109439, stanovícího penále ve výši 221 984 Kč, a ze dne 14. 8. 2015, č. j. 183697/15/4000-31472-109439, stanovícího penále ve výši 1 257 905 Kč. Podle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech se penále počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny. Z uvedeného jasně vyplývá, že penále vzniká na základě zákona, a to od následujícího dne po porušení rozpočtové kázně. Penále se proto žalobkyni začalo počítat dne 2. 1. 2014, neboť k porušení rozpočtové kázně došlo dne 1. 1. 2014.
63. Jediným relevantním momentem zde mohla být skutečnost, že poté, co žalobkyně dne 11. 3. 2014 vyvěsila na nástěnku projektu informaci o odstoupení od projektu, poskytovatel dotace dne 13. 3. 2014 vyvěsil na nástěnku dotace odpověď, ve které žalobkyni upozornil, že pro odstoupení od projektu je nutné odstoupit „*přímo v systému eAccount, poskytovatel dotace Vás následně písemně vyzve k vrácení proplacené dotace.*“ Žalobkyně proto zadala odstoupení do systému eAccount dne 14. 3. 2014, výzvu k vrácení dotačních prostředků žalobkyně nikdy neobdržela. Jak již soud uvedl výše, vrácení dotace v takovém případě upravovala hlava I. čl. V. odst. 3 pozn. 1 Podmínek, který mj. stanovil, že poskytovatel dotace má vyzvat příjemce, aby uhradil celou dosud přijatou částku na účet příslušného Územního finančního úřadu, pokud byla příjemci dotace vyplacena a ten poté oznámil poskytovateli vzdání se práva na čerpání dotace. Žalobkyně tak do jisté míry skutečně mohla očekávat, že bude vyzvána, aby částku celé dotace uhradila na účet příslušného finančního úřadu. Mohla se přitom spoléhat i na informaci od samotného poskytovatele dotace, který jí sdělil, že ji k navrácení dotace vyzve.
64. Podle soudu ovšem žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zároveň zcela případně poukázal na to, že povinnost zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně (tedy tutéž částku dotace) vznikl již k okamžiku porušení rozpočtové kázně (tj. k 1. 1. 2014) a že tato povinnost jí vznikla ze zákona (srov. § 44a odst. 3 ve spojení s § 44a odst. 8 zákona o

rozpočtových pravidlech ve znění do 19. 2. 2015). Konečně i z ustálené judikatury vyplývá, že „samotný odvod za porušení rozpočtové kázně je splatný již ode dne porušení, nikoliv až ode dne vydání platebního výměru na tento odvod, či ode dne uplynutí lhůty v tomto platebním výměru uvedené“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 5 Afs 70/2008 - 152, č. 2309/2011 Sb. NSS). Nepochybně jde o požadavek dosti přísný, nicméně odpovídající samotné podstatě dotací, které jsou formou určitého dobrodiní ze strany státu. Odpovědnost za nevrácení neoprávněně použité částky dotace a s tím spojenou majetkovou újmu tak tíží příjemce dotace a nelze ji přenášet na stát (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 65/2018 - 42, či ze dne 15. 4. 2020, č. j. 10 Afs 432/2019 - 36).

65. Podle soudu je tedy zřejmé, že žalobkyně byla povinna odvod uhradit ještě předtím, než od projektu odstoupila a tedy předtím, než ji poskytovatel dotace sdělil, že ji k vrácení částky dotace

vyzve. Případná absence výzvy k vrácení dotace tak podle soudu nemohla na povinnosti žalobkyně k odvodu za porušení rozpočtové kázně ničeho změnit – ta bez ohledu na sdělení poskytovatele dotace k odstoupení od projektu (v situaci, kdy žalobkyně současně s tímto odstoupením dotační prostředky nevrátila) trvala stále a žalobkyně si toho musela být vědoma. Měla proto v tomto směru případně konat a obrátit se na příslušný finanční úřad (k tomu opět obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 65/2018 - 42), resp. na poskytovatele dotace. Žalobkyně mohla nepochybně i bez výzvy, vědoma si své odpovědnosti příjemce dotace a s tím spojených následků, učinit kroky k vrácení dotace, a to ať již ihned v okamžiku porušení rozpočtové kázně (či vzhledem k nesouhlasu MPO ještě před tímto okamžikem), tak i po odstoupení od projektu; nemusela čekat až na zahájení daňové kontroly. Odstoupením od projektu dává příjemce dotace najevo, že se prostředků dotace, např. právě z důvodu možného předchozího porušení rozpočtové kázně, vzdává a snaží se tím snížit výši hrozícího penále. Pakliže soud vyjde z premisy, že žalobkyně od projektu odstoupila za účelem eliminace hrozícího penále, soudu uniká, proč tuto aktivitu nedoprovodila i vlastním vrácením dotace a takřka rok vyčkávala na výzvu poskytovatele dotace, čímž se nárůstu penále nijak nevyhnula. Ostatně z hlavy I. čl. V. odst. 3 pozn. 1 Podmínek lze jednoznačně dovodit, že k eliminaci nárůstu penále dochází až okamžikem vrácení prostředků dotace, nikoli odstoupením od projektu. Vrátit dotační prostředky co nejdříve tak bylo primárně v jejím zájmu, přesto se žalobkyně podle obsahu spisu již až do zahájení daňové kontroly o vrácení dotace nijak nezajímala. Samotná absence výzvy poskytovatele dotace, jakkoli byla nepochybně namístě, tak vzhledem k uvedenému nemůže dle soudu zakládat důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 44a odst. 12 rozpočtových pravidlech a není ani ostatně ve vztahu k penále vymezena v pokynu č. GŘ-D-17.

66. V této souvislosti se sluší ještě pro pořádek podotknout, že od okamžiku porušení rozpočtové kázně, ke kterému došlo uskutečněním přeměny dne 1. 1. 2014, již podle soudu nepřicházela v úvahu výzva poskytovatele k vrácení prostředků dotace podle § 14b zákona o rozpočtových pravidlech, neboť ta je vázána jen k době před uskutečněním přeměny (tj. před porušením rozpočtové kázně); odstoupením od projektu pak již byla zcela vyloučena. Stejně tak nebyl ve věci aplikovatelný § 14f zákona o rozpočtových pravidlech, na nějž žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 293/2018 - 28, odkazovala ve své replice. Předně, toto ustanovení bylo do zmíněného

zákonu zakotveno s účinností ode dne 20. 2. 2015, což znamená, že v rozhodné době od okamžiku porušení rozpočtové kázně dne 1. 1. 2014 do odstoupení žalobkyně od projektu dne 14. 3. 2014 a navíc ještě téměř rok poté nebylo účinné. Zejména však ve věci nebyly splněny ani skutkové předpoklady pro jeho aplikaci. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 Afs 136/2019 - 27, výzvu není třeba vydat, pokud jí nepředcházela kontrola provedená poskytovatelem dotace a pochybení bylo zjištěno čistě na základě daňové kontroly. V daném případě poskytovatel dotace (byť o pochybení věděl) vlastní kontrolu neprováděl a pouze podal podnět finančnímu úřadu – porušení rozpočtové kázně tak bylo autoritativně zjištěno až v průběhu daňové kontroly. Jednalo se tak o jinou situaci, než na jakou míří hypotéza předmětného ustanovení.

67. V poslední řadě se soud zabýval tím, zda žalobkyně naplnila podmínky pro aplikaci čl. V. bodu 8 pokynu č. GFŘ-D-17. Podle tohoto článku je důvodem hodným zvláštního zřetele situace, kdy dojde k porušení povinnosti vlastnictví/nájmu, ale toto porušení neovlivňuje splnění následných podmínek a účelu poskytnutých prostředků, s výjimkou případů kdy se jedná o nedodržení povinnosti zachování stálosti operací dle čl. 57 Nařízení Rady (ES) č. 1083/2006.
68. Jakkoli odůvodnění napadeného rozhodnutí není v této části zcela precizní, je z něj seznatelné, že žalovaný neshledal naplnění podmínek pro aplikaci čl. V. bodu 8 pokynu č. GFŘ-D-17, konkrétně podmínky, dle níž porušení povinnosti vlastnictví neovlivňuje splnění následných podmínek. Soud jeho závěru přisvědčil. Tím, že žalobkyně porušila podmínku vlastnit nemovitosti po dobu nejméně 5 let ode dne ukončení projektu, nemohla plnit další povinnosti dle rozhodnutí o dotaci jako např. předkládat monitorovací zprávy po ukončení projektu [hlava II. čl. II odst. 2 písm. c) Podmínek], nebo využívat majetek zhodnocený pomocí dotace k výkonu podnikatelské činnosti a podporované ekonomické činnosti po dobu 5 let od skončení projektu (hlava I. čl. II. odst. 4 Podmínek a hlava II. čl. I. odst. 1 Podmínek). Žalovaný nepochybně, že samotná realizace projektu jako taková byla zdárně ukončena a že dotace byla využita v souladu s rozhodnutím o dotaci. Nicméně rozhodnutí o dotaci obsahuje i další podmínky, které měla žalobkyně povinnost plnit, jak bylo výše uvedeno. Pokud již z důvodu provedené přeměny nebyla vlastníkem nemovitosti, na kterou jí byla dotace poskytnuta, je logické, že tato skutečnost měla vliv na plnění následných podmínek rozhodnutí o dotaci. Nebyla-li splněna podmínka plnění následných podmínek, je nerozhodné, že účel poskytnutých prostředků byl zachován, neboť pro aplikaci čl. V. bodu 8 pokynu č. GFŘ-D-17 musely být splněny všechny podmínky. Soud proto neshledal žalobní námitku jako důvodnou.
69. Navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobkyně od projektu odstoupila. Žalobkyně sice správně upozorňuje, že jí byly odvody stanoveny za porušení rozpočtové kázně spočívající v porušení podmínky vlastnictví a nikoliv z důvodu odstoupení od projektu, dle soudu se ale jedná o nezanedbatelný fakt. V případě odstoupení od projektu (byť až zpětně po dokončení samotné realizace projektu) pojmově nemůže být vůbec splněna podmínka, že porušení neovlivňuje splnění následných podmínek a účelu poskytnutých prostředků. Soud je toho názoru, že čl. V. bod 8 pokynu č. GFŘ-D-17 nemohl být zamýšlen i na situace, kdy bylo od projektu odstoupeno (příjemce se vzdal dotace), ale míří na situace, kdy projekt proběhl zcela bezvadně až do svého úplného ukončení a změna vlastnictví/nájmu představovala jedinou nestandardnost či pochybení. Bylo by ostatně nelogické promíjet odvody za porušení rozpočtové kázně (případně jejich část), pokud měla být dotace z důvodu odstoupení vrácena (viz výše). Ani v tomto případě tak soud nedovodil, že by žalovaný vykročil z mezí daných mu zněním § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových

pravidlech a konkretizovaných pokynem č. GFŘ-D-17. Jeho závěry jsou přezkoumatelně a logicky zdůvodněny a výše uvedeným hlediskům se nijak nevymykají.

VII. Závěr a náklady řízení

70. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
71. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu

